

A KISZ KB ülése

Tegnap délelőtt összeült a KISZ Központi Bizottsága. Tanácskoztak az MSZMP Központi Bizottságának az ifjúságpolitikával foglalkozó határozatáról, majd megemlékeztek hazánk felszabadulásának negyedszázados évfordulójáról. (MTI)

KÜLDÖTTSEGÜNK MOSZKVÁBAN. Felszabadulásunk közelgő ünnepe tiszteletére — mint jelentettük — magyar kulturális napok kezdődnek a Szovjetunióban. Ebből az alkalomból magyar delegáció utazott a Szovjetunióba. Képünkön: Furceva asszony, a Szovjetunió művelődésügyi minisztere fogadja a magyar küldöttséget. A miniszterasszony mellett Ilku Pál művelődésügyi miniszter

Gazdag kulturális program a felszabadulási jubileumra

Az idei tavasz jubileumi ünnepségeinek programját különösen gazdaggá teszik a tudomány, a kultúra és a művészetek munkásainak szép vállalkozásai. Április 4-én, a felszabadulás negyedszázados évfordulója és Lenin születési centenáriuma tiszteletére reprezentatív programot állítottak össze a művelődési intézmények. Ünnepi tudományos ülésszakokat, kiállításokat, műsorokat rendeznek.

Ismertetésünk korántsem lehet teljes, mégis megpróbáljuk tájékoztatni olvasóinkat, milyen kulturális és művészeti programra számíthatnak az ünnepségsorozatban.

Időrendben a Szegedi Tanárképző Főiskola művész-tanárainak kiállításával kezdhetnének a sort, amely már megnyitott és ma tekinthető meg utoljára a Petőfi Sándor Kollegiumban (Semmelweis u. 5.). Ma fejeződik be az MSZMP Csongrád megyei Bizottsága Oktatási Igazgatósága, a JATE, az Orvosegyetem és a Tanárképző Főiskola ünnepi tudományos ülésszaka, melynek témája: *Lenin, a forradalmár*. Pénteken délután 5 órakor kezdődik az MTA szegedi központjának programja. A *víruskutatás 25 éve Magyarországon* címmel

dr. Ivanovics György akadémikus előadása hangzik el (Somogyi Béla u. 7. I. emelet). Már megkezdődött a felsőfokú oktatási intézmények művészeti fesztiválja, amelynek programja szombaton zárul. Színjátszó csoportok mutatkoznak be délelőtt 9—21 óráig az Auditorium Maximumban, irodalmi színpadi csoportok az aulában, vers- és prózamondók a Bartók Béla Művelődési Központban. A bemu-

A szálak összefutnak A „pálya szélén”

Az olajmező nemcsak fűrótornyokból áll. A medencében utat építenek, gépkocsikat vezetnek és javítanak, forgatják a tankállomások tolozárait, s még ki tudja mit nem csinálnak. Épül az új gázüzem is a szegedi medencében. S akik irányítják építését, azok tavaly brigádot szerveztek és elnyerték a szocialista címet.

A brigád neve: Március

15. Tagjai: Szabó Árpád vegyész-mérnök, Bárdóczy András elektrotechnikus, Kondor Lajos építésztechnikus, Huszár Károly gépészmérnök, Oláh Ernő mérőszabályozó technikus és dr. Selig Alfréd jogász, vámműgyi előadó. Hogy miként verbuválódtak egy brigádba? Oláh Ernő mondja:

— Több szakterületen, de azonos céllal dolgozunk, munkánk során a szálak állandóan összefutnak, s hogy ne gubancolódják a sok szál, azért vagyunk szocialista közösségben.

Kiderül, hogy emberileg is nagy szükség volt a közlekedésre, hiszen hatan hatféle vállalatból, az ország különböző részeiből kerültek a szegedi olajmedencébe. Szabó Peremartonból, Kondor a miskolci tervezőktől, Bárdóczy a szegedi kábelgyárból, Huszár a gázművektől, Oláh egy dunántúli kutatóintézetből érkezett. Most egy-egy tartozónak vallják magukat, s ha bárki is megkérdi, mi ennek a magyarázata, egyszerre mondják a választ: a szocialista brigád.

Hosszan mesélnék a francia gyártmányú gázüzem építésének helyzetéről. Az üzem berendezései lassan a helyükre kerülnek, az első ütem elektromos berendezéseinek munkálatait két héttől előbb elvégzik. Felelősséggel állítják, hogy június 30-ra a gázüzem technológiai szerelésével végeznek és megkezdődhet a próbaüzemelés.

A brigád naplóját Bárdóczy vezeti. Élethűen rögzítik a kis társasággal történt eseményeket, közügyeket és magánügyeket, ha egyáltalán ketté lehet ezeket választani egymástól. Indoklásuk nagyon is kézenfekvő:

— Ahány felől jöttünk, annyiféle életritmust hoztunk magunkkal. Itt viszont mindenki azonos pályán halad. Rendezni kellett az emberi kapcsolatokat is, hiszen az visszahat a munkára, amelyben gátolhatjuk is egymást, de segíthetünk is egymáson. S bármelyik eset forduljon elő, egy közös ügy érzi meg azt — mondja Oláh Ernő.

A naplóban értékelést bön-gészgetünk. Az építészeti teljesítése 14 helyett 18 millió forint értékű munkavégzés, a gépészet a tervnek megfelelően teljesített, a villany-szerelés viszont háromszorosát végezte el az előirányzatnak.

A brigádba tömörülést persze nem úgy értelmezik, hogy elnéznek egymás hibái felett, vagy csupán meghallgatják egymást, hanem vitatkoznak is, hogy — valami előnyös dolgot csikarjanak ki a beruházások szövevényes útján. A brigádevézőt tömören fogalmaz:

— Mi ismerjük egyenként az egész beruházási vertikumot, s ki-ki a maga területén úgy irányít, hogy ne akadályokat gördítsen a másik elé, hanem zöld utat engedjen.

Példázódnak, hogy a vasúti sorompóknál is megengedett lehet a 10 percnél túli zárvatartás, de ha valami elintézhető 10 percnél belül, akkor felesleges a szabályokhoz ragaszkodni. A mindennapi életükből sorakoztatnak „apróságokat”. Villamosvezeték a terv megengedte volna, hogy csak ideiglenes megoldásokkal rakják le, de ők úgy határoztak, ha már így is, úgy is le kell rakni, akkor a végleges nyomvonalat használják és maradhat ott később is. Az építők az utat készítették, amelyről a brigádban konzultáltak a villany-szerelőkkel. A szerelők lefektették az út alá a végleges kábelt. Miért kelljen három hónap múlva feltörni az új utat.

— Forintban nem nagy összeget takarítunk meg — mondja Bárdóczy —, de sok kicsi sokra megy, s talán a mi komplex brigádunknak ez kutya kötelessége.

A naplót lapozgatva sok mindent elárulnak önmagukról is. Olyan cselekedetekről, amelyeket egyébként nem emlegetnének. Oláh Ernő summázatait írom le utoljára: — A saját pénzünkkel gazdálkodunk, kötelességünk körültekintő munkát végezni. Mivel Szocialista címet kapott a brigádunk, a jobb munkavégzés természetes valami közöttünk.

Az olajmező érdekes, sokrétű világ. A munka mindennapjaiban a szálak ezerféleképpen összefutnak, s Szabóék brigádja azon fáradozik, hogy azok a szálak ne keresztezzék egymást.

Gazdag István

Csak azt tudnám, miért nem csinálják jobban?! — háborgott ismerősöm, miután elsorolta panaszlistáját. Mondom: kik azok, akik nem csinálják jobban? „Hát az illetékesek” — vágja rá, s csodálkozva néz, hogy lehetne másokra is gondolni?

Árulkodjak már el, mi volt háborgásának fő tárgya. Az, hogy kertjében áll a talajvíz, mert a kertek alatt húzódo csatornát senki nem tisztítja ki. Senki! Megegyeztek a szomszédokkal, nem is nekik kell azt megcsinálni, hiszen azért van ennek a városnak, kerületnek felelős vezetősége, hogy gondoskodjanak a lakosságról. Erdemes lenne részletezni a beszélgetést, miként követett szó szót, de az igazság az, hogy kezdtem végül is nem a szóra figyelni, hanem a magatartást próbáltam elemezni. Lehet, valaki azt várja, hogy tulajdon kertjében megtisztítják helyette az árkot, megmentik kertjét a károktól? Hogy megassák háza előtt a betemetődött utcai árkot, amely miatt most rongálódik, vizesedik a háza? S közben háborgok, hogy „miért nem csinálják jobban a dolgokat. Nem ő. Mások.

Azt írja egy külföldi lap: vicces emberek ezek a magyarok. Marseille után kiderült, hogy az a tizenegy nem, de akik a pálya szélén kiabálnak, azok aztán tudnak focizni. Nagyon értik. Mennyi írás jelent meg, mennyi drága munkaórát fecséreltünk már arra, hogy elemeztük, ki miért nem csinálta jól, amit csinált, a pályán. Hovatovább az az ember érzi, hogy valóban katasztrófális hiba történt: Kovács 16 Józsefet, meg Krapancsák kartársat kellett volna a címeres mezbe öltöztetni! Válogatni nem tudunk a jobbnál jobb focizókból.

De félre az ironiával. Ahogy a kártyapartnerek nem adják át első szóra a kibiceknek a lapot, az orvos bírál se kapja csak úgy kezébe a szikét vagy az érfogót, mert nem lesz beteg, aki rájuk bízva a műtetet. A vakolókana-lat is, meg a logarlécet is hagyjuk azok kezében, akik tudják, mire kell. A focit is az rúgja, aki trenírozott, meg matematikát is az tanítson, aki tudja, érti ezt a tudományt. Erre szót vesztegetni is felesleges lenne. S hogy szeretnénk ezt nem keményen, s minden kritikát visszautasítónak mondani, annak is oka van. Nem is kicsi. Mert távol álljon tőlünk, hogy bárkitől is elvitassuk a kritika, az éber figyelem jogát; aki igazán szívén viseli dolgaink intézését, az szóljon, és ha valamit csak sejt, de bizonyosságot szeretne, hát kérdezzen. A jóindulatú kérdezőknek választ és felvilágosítást adni, uram bocsá! szakmailag megmagyarázni dolgainkat — olyan kötelesség, amely elől oktalanság elzárkózni. De csinán a megmondogatással: Hadd éljek egy személyes példával. Nagyon kedves tanárom kikérdezett mindannyiónkot, milyen pályát választunk, s évei tapasztalatán átszűrte tanácsokkal igyekezett segíteni, tanácsot adni. Azt valamennyiünk lelkére kötötte — akár orvos, tanár, szövőő vagy bármi váljék is belőlünk —, hogy egy dologra mindig gondoljunk: egyetlen ember sem érthet mindenhez, tehát mások munkájának megítélésében a megfontoltság, a mértéktartás legyen vezérszavunk. S a józan önitelét: magam is teszek-e, tettem-e már annyi hasznosat, mint az, akiről felületesen, gyorsan mondom ki a véleményemet?

Kemény követelmény, azt hiszem forróbb fejűen „nehajunk” mi egymásnak, mi „vicces magyarok.” Előbb kimondjuk gondolatainkat, mintsem azok valójában meg-születnének, így aztán igaztalan megítélésünk se széri, se száma. Szó sincs róla, hogy a gázszelők mind nem-törődöm ember, hogy a hivatalban csak trafikálnak és nem dolgoznak, hogy a tanárok nem ismerik el gyerekeink zsenialitását és így tovább. Ilyen is van, meg ellenkezője is. Csakhogy nagyon egyszerű a hibát másokban keresni, jó magyar közmondások bizonyítják, hogy nem mai keletű hibánk ez. Mindig találunk „illetékest”, a munkát igen könnyedén, szinte elegánsan, fordulásból-kapásból átpasszoljuk.

Pedig hát — a „pálya szélén” beszélni lehet, hogy könnyű, de nem becsléletes dolog. Közös bajainkra receptet mondani, s a dolgot annyiban hagyni nem tisztességes. Ezért bizony nem tarthatjuk magunkat sokra. De megragadni a kapanyelet, aztán gyerünk, mert a szomszédom érdeke is, de legalább annyira a magamé is — az igen! Példabeszédnek jó ez így? Hogy az életben nem így van?

Majd megtanuljuk, hogy így jó. Olyan ez, mint a fogfájás. Ha először csak akkor megyünk is a fogorvoshoz, ha már igen gyötör a fájdalom, másodszor már igyekszünk megelőzni a bajt. A munka „kiosztása” helyett — míg össze nem dől a ház — majd megteesszük azt a pár kapavágást. Talán már az első háznál is...

P. Szőke Mária

Megkezdődött az egyetemi fesztivál

Stílszerű akkorddal indult az egyetemi és főiskolai színjátszó fesztivál tegnap esti nyitóünnepsége Szegeden, az Ady téri egyetem újjáépített Auditorium Maximumban. A Ságvári gimnázium kórusa a termet zsúfolásig megtöltő résztvevőkkel együtt énekelte a Gaudeamus igitur.

Dr. Kemenes Béla tan-székvezető egyetemi docens, a házigazda József Attila Tudományegyetem rektorhelyettese rövid beszédében üdvözölte az országos fesztivál 41 művészeti csoportjának közel 700 résztvevőjét, valamint a patronáló párt-és állami szervek képviselőit, többek között a megyei pártbizottságtól megjelent dr. Koncz János osztályvezetőt, Rapp Gyulát, az

m. j. városi tanács vb-elnökhelyettesét, Taksás Imrét, a KISZ KB munkatársát és az elnöki asztalnál helyet foglaló Hont Ferencet, a Színháztudományi Intézet nyugalmazott igazgatóját, a 12 tagú zsűri egyik elnökét. A felszabadulási jubileumnak és a Lenin-centenáriumnak tisztelegő fesztiválon arany, ezüst és bronz oklevelekkel minősítik a közreműködőket, s a legjobb rendezésért, összeállításért, valamint színészi teljesítményért a KISZ KB, az m. j. városi tanács vb és a JATE ajánlott fel különdíjakat.

A hivatalos megnyitó után Bicskey Károly, a Szegedi Nemzeti Színház Jászai-dí-

jas művésze a Hamlet színészmonológiát mondta el, majd a Szegedi Egyetemi Színpad mutatta be Radnóti Miklós emlékműsorát „Ké-szül le a völgybe a farkas” címmel, Paál István összeállításában, rendezésében. A szegediek műsora nagy sikert aratott.

Ma reggel 9 órától kezdődnek a bemutatók. Az Auditorium Maximumban a színjátszók, a Dugonics téri központi egyetemi épületben az irodalmi színpadok, a Bartók Béla Művelődési Központban pedig a vers-és prózamondók lépnek zsűri és közönség elé — s a non stop programok estig tartanak.

N. I.

CSÜTÖRTÖK,
1970. MÁRCIUS 26.

DÉLMAGYARORSZÁG 3